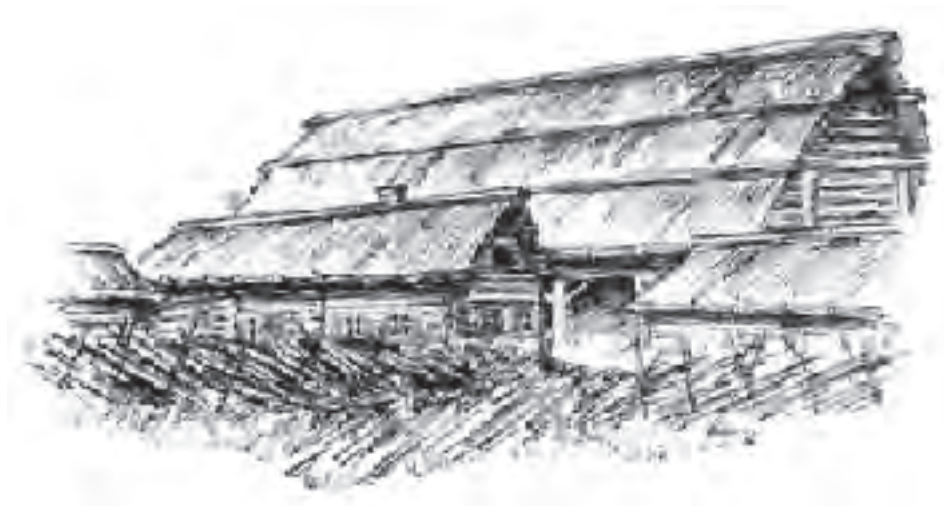

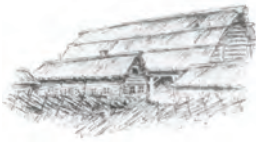
Paabolaiset

Paabolaidsten sukuseura ry:n
jäsenlehti numero 40
huhtikuu 2015

Lehden sisältö

	Sivu
Pääkirjoitus	Pekka Paavolainen 3
Sukumatka Viipuriin, karjalaisten kaupunkiin	Marjut Popelka 4
Olavi Paavolainen päivästä päivään – Elämäkerrat arvioitavana	Paula Koskimäki 8
Paavolaisten jalanjäljissä: Pertti Tiaisen tie juoksupojasta autokauppiaaksi	Tuula Nieminen 10
Evakkoon lähdettiin reellä ja kärryillä – Riitta Ilosen puhe	
Kivennavan kihuilta	Riitta Ilonen 14
Esine, joka tarttui mukaan: Viipurilainen potkukelkka	Leena Kivilä 16
Serkut lounaalla	Pentti Paavolainen 18
Pöytäkirja Viipurin sukkokokouksesta kesältä 2014	22
In Memoriam	24
Iloisia uutisia – Syntyneitä ja nimen saaneita	28
Sukuseuran johtokunnan yhteystiedot	29
Joonas Paavolainen, johtokunnan uusi jäsen	Joonas Paavolainen 30
Jäsenmaksu 2015	31

Paabolaiset

Paavolaisten Sukuseura ry:n jäsenlehti numero 40 huhtikuu 2015

Toimitus

Päätoimittaja: Pentti Paavolainen*

*Yhteystiedot johtokunnan yhteystiedoissa lehden sivulla 29.

Toimitus: Tuula Nieminen *
Paula Koskimäki: 040 583 2699
paula.koskimaki@koskimaki.fi

Toimitussihteeri,
taitto ja ulkoasu Ilona Koskimäki
Kortteentie 3 C 11, 33800 Tampere
p. 040 837 5012
ilona.koskimaki@gmail.com

Paino: Unigrafia

ISSN 1457-9316
Kansi: Paavolaisten kantatalo
Vuottaalla 1850-luvulla
Hinta: 2 euroa

PÄÄKIRJOITUS

Sukuseuramme on kohta 80-vuotias, vanhusko?

Vuoden 2014 sukukokouksessa Viipurissa havahduimme sukuseuramme ikään. Sehän täyttää 80-vuotta seuraavan sukukokouksen yhteydessä. Merkittävä ikä kenelle tai mille tahansa.

Kuinka meidän pitäisi suhtautua ”vanhukseen”, koska monet suvut ovat vasta muutama vuosikymmen sitten perustaneet sukuseurojaan.

Merkittävää on myös se, että seuramme on perustettu jo ennen sotaa Kivennavalla, josta sukumme on lähtöisin. Tästä kiitos kauaskatseisille esi-isillemme, jotka sukuseuramme perustivat.

Mutta sukuseurahan elää ihmisten mukana ja seuraa aikaansa kehittyen ajan vaatimusten mukaan. Näin ollen voitaneen todeta, että suku ja sen myötä sukuseura on iätön!

On mielenkiintoista kuunnella ihmisten puheita suvusta tai sukuseurastaan. Monille suku on tuttu, mutta sukuseurasta ei ole mitään käsitystä. Ei myöskään sukuseuran tehtävistä tai suvunjäsenten ”velvollisuuksista” sukuseuraa kohtaan.

Seuratessani Karjalan Liiton nettisivujen kautta sukuseurojen toimintaa, on selvästi nähtävissä, että sukuseurat elävät uutta tuleamista. Johtuuko se tiedonkulun helpottumisesta tai keski-ikäisten ihmisten kiinnostuksen heräämisestä juuriaan kohtaan. Sitä varmasti mietitään monessa suvussa.

Suvun jäsenten tehtävä on merkitä muistiin, tiedottaa ja kertoa omassa lähipiirissä tapahtuvista asioista kuten syntymistä, kuolemista tai muista muutoksista, joilla on merkitystä suvun kannalta.

Voimme arvioida tälläkin hetkellä, mikä on sukuseuran merkitys suvun jäsenille. Sitä pidetään varmaan itsestäänselvyyttenä, koska se on ollut aina meille olemassa. Mielestäni se on punainen lanka, joka takaa sen, että tiedän mihin kuulun ja miksi. Mitä osaan arvostaa ja mistä saan tietoa menneistä sukupolvista, tavoista, paikoista.

Vielä tärkeämpää on arvioida mikä on suvun ja sukuseuran merkitys tuleville sukupolville. Sukuseuran tehtävä on tallentaa tietoa suvusta ja senvaiheista niin, että myös tulevat sukulaiset voivat saada tietoonsa sen mikä meillä on heille annettavissa. Tästä syystä on tärkeää, että kaikki osallistuvat tiedon keräämiseen ja tallentamiseen. Kukin omalla tavallaan.

Sukulaisuuden merkitys tulee kasvamaan yhä hektisemmässä maailmassa, jossa kuitenkin yhteydenpito on huomattavasti helpompaa kuin aiemmin. Tästä syystä sukuseura toimittaa Paavolaiset-lehteä, jonka tekemiseen tarvitsemme koko suvun apua. Samoin olemme tekemässä omia kotisivuja, joka vastaa jo tämän päivän haasteisiin.

Sukukokous 2016 järjestetään kesäkuun lopulla sellaisessa paikassa, jonne suvun jäsenen on helppo tulla.

Tervetuloa 2016 sukuseuran 80-vuotisjuhliin koko perheen voimin.

Pekka Paavolainen
suvun esimies

”Kannattaa kuulua sukuun – vaikka kahteenkin”

Sukumatka Viipuriin, karjalaisten kaupunkiin

Sukuseura teki kesäkuussa 2014 kokousmatkan Viipuriin. 45 Paavolaista nousi junaan ja matkasi sillä Viipuriin tutustumaan suvun asuinpaikkoihin ja kaupungin nähtävyyksiin. Sukuseuran lehdelle matkasta raportoi Marjut Popelka.

Paavolaisten Sukuseura ry:n sukumatka suuntautui kesäkuun lopulla Viipuriin. Allegro-junan kyydissä matkaan lähti 45 suvun jäsentä. Aiemmat matkat Kannakselle on tehty suvun juurille Kivennavalle, mistä Paavolaisia on Viipuriin lähtenyt 1880-luvulta alkaen. Perheiden poikia lähetettiin opintielle Viipuriin lyseoon, ja myöhemmin kaupungin tarjoamat työllistymismahdollisuudet saivat aikaan todellisen muuttoaallon.

Paavolaisia Viipurissa

Suvun Viipurin vaiheita tutkinut Pentti Paavolainen on selvittänyt, että ennen talvisodan syttymistä Viipurissa asui parikymmentä Paavolaisten perhekuntaa. Hän kokosi sukuseuran lehteen tiedot eri aikoina Viipurissa asuneista suvun jäsenistä. Tämä tuhti tietopaketti toimi pohjana myös kahden tunnin kiertoajelulla, jolla nähtiin sukulaisten asuinpaikkojen lisäksi Viipurin tärkeimpien nähtävyyksiä.

Paavolaisia on asunut sekä keskikaupungilla, kuten Repolan ja Linnoituksen kaupunginosassa sekä luoteisilla esikaupunkialueilla, kuten Saunalahdessa, Hiekassa ja Sorvalissa sekä Kalevassa ja Viipurin itäpuolella Loikkasessa, missä bussimme myös kierteli.

Loikkasessa ajettiin vielä suomalaista tietä pitkin: nyt se on täynnä suuria kuoppia ja tien varsilla lojuu roskia ja jätteitä. Vanhat asuimukset ovat kadonneet tyystin.

Meillä oli onni saada matkalle mukaan myös omakohtaisia muistoja kertovia suvun jäseniä. Heidän muistelunsa herättivät met-

sittyneen maiseman ja kadunvarret uuteen eloon: ”Tuolla, juuri tuolla mie leikin pienen tyttön...” tai ”Tuossa on ollut vaarini kirjansitomo...”.

Katoavaa rakennushistoriaa uuden rinnalla Kiertelimme toisena matkapäivänä Vanhankaupungin kapeita katuja.

Mustainveljestenkatu, Vahtitorninkatu, Luostarinkatu – nimissä puhuu kaupungin pitkä historia. Mieleen jäi vahvasti Viipurin vanhaa osaa leimaava pysähtyneisyys – useita rapistuneita vanhoja rakennuksia, tyhjinä ammottavia ikkunoita, yhä jokunen rauniokin, kuten maaseurakunnan kirkko. Kamerat ja kännykät räpsähtelivät tiuhaan tahtiin.

Uusia taloja on noussut sodasta lähtien tyhjinä olleille tonteille. 1950-luvun loppuun mennessä useimmat raunioituneet talot Vanhassa kaupungissa oli jo purettu ja kunnostettavaksi valitut rakennukset korjattu. Silti moni arvorakennus rapistuu edelleen tyhjillään.

Kokoustamista ja opastusta

Pidimme vilkkaan keskustelun ryydittämän sukukokouksen majapaikassamme, Hotelli Victoriassa, joka on uudistuotantoa. Tämä vuonna 2009 avattu hyväntasoinen hotelli sijaitsee kätevästi Salakkalahden rannassa, aivan kauppatorin laidalla.

Sitä reunustavat rakennukset ovat olleet raunioina vielä 1950-luvun puolivälissä, mitä ei matkailija helposti tule ajatelleeksi.

Erityiskiitoksemme saa oppaamme Tatjana Shumilina, joka osasi Viipurin ja sen historian

Viisumien täyttöö junassa. Mirkku, JP ja Rita Paavolainen. Tämän sivun kaikki kuvat: Pekka Paavolainen

Illallinen Pyöreässä tornissa.

Vanhan Tuomikirkon torni.

Mut ehkäpä myös unen polulle poiketen näämme
yhä Torckelin lehmukset, vallit ja valkeat talot,
oman pihamme piilohon osumme, sinne jäämme,
ja iltaan syttyvät vanhan viipurin valot.

Unto Kupiainen

ulkoa ja suorastaan vyörytti tietoa rakennuksista, puistikoista ja entisistä hautausmaista. Hän on toiminut aikaisemmin Intouristin oppaana ja tulkkina ja sen jälkeen Viipurikeskuksessa. Nytemmin hän toimii itsenäisenä yrittäjänä.

Hänen aktiivinen kiinnostuksensa suomalaisilta saatuihin tietoihin ja näkökulmiin antoi väriä ja syvyyttä opastukselle. Oli myös ilahduttavaa kuulla nykyviipurilaisten kasvavasta kiinnostuksesta kaupunkinsa historiaan. Suomalaisten tekemä vapaaehtoistyö Sorvalin hautausmaan puhdistamiseksi ja pelastami-

seksi on herättänyt arvostusta. Puisto hoito on otettu Viipurin kaupungin vastuulle. Lisäksi matkaohjelman päätteenä ollut käynti Viipurin linnassa tuotti iloisen yllätyksen. Linnan pitkää historiaa esittelevien osastojen lisäksi löytyi kolmannesta kerroksesta osasto, jossa kerrottiin sanoin, kuvin ja esinein sotaa edeltäneestä Viipurista. Se tarjoaa käsin kosketeltavaa Suomen historiaa kävijöille.

Miten hieno kaupunki tämä ”haavoittunut kaunotar” onkaan ollut! Toivottavasti moni sen haavoista ehtii vielä parantua.

Marjut Popelka

**MATKALLA PIDETYN
SUKUKOKOUKSEN
PÖYTÄKIRJAN LÖYDÄT
TÄMÄN LEHDEN
SIVUILTA 22–23!**

*Sukuseuran matkalaiset yhteiskuvassa Viipurin linnan edustalla.
Kuva: Pekka Paavolainen*

Tässä kuvassa on kaikki: Pyöreä Torni, Kauppahalli, Linnantorni sekä Salakkalahti. Panoraaman Viipurista kuvasi Pekka Paavolainen.

Sukumatkalaisia entisen historiallis-kansatieteellisen museon edessä. Talon kaksi alinta kerrosta kuuluvat kaupungin vanhaan, 1600-luvulla rakennettuun raatihuoneeseen. Pahoin vaurioitunut rakennus on korjattu ja muutettu asuintaloksi 1958. Kuva: Marjut Popelka

Viipurin vanha tuomiokirkko, kutsuttu myös Agricolan kirkoksi, paloi saatuaan osuman talvisodan loppupuolella. Kirkko on edelleen raunioina, mutta raunio on saamassa suojakatoksen. Kuva: Marjut Popelka

OLAVI PAAVOLAINEN

PÄIVÄSTÄ PÄIVÄÄN

KESÄLLÄ 2014 TULI KULUNEEKSI 50 VUOTTA KIRJAILIJA OLAVI PAAVOLAISEN KUOLEMASTA. HÄNEN KIRJOITUKSENSA JA OMALAATUINEN PERSOONANSA KIEHTOVAT EDELLEEN. VIIME SYKSYNÄ ILMESTYI KAKSI UUTTA OLAVI PAAVOLAISEN ELÄMÄKERTAA. SUKUSEURAN LEHDESSÄ NIISTÄ KIRJOITTAA ITSEKIN PAAVOLAISTA TUTKINUT PAULA KOSKIMÄKI.

PANU RAJALA ON SHERLOCK HOLMES

Panu Rajala: Tulisoihtu pimeään – Olavi Paavolaisen elämä, WSOY, 2014.

Sattumaa tai ei, syksyllä 2014 ilmestyi kaksi elämäkertaa kirjailija **Olavi Paavolaisesta**. Populaarimpi niistä on kirjailija ja tohtori **Panu Rajalan** *Tulisoihtu pimeään*, mutta samoja sivumääriä kolkuttelee professori **Hannu Riikosen** *Nukuin vasta aamuyöstä*. Sen fokus on enemmän kirjallisessa tuotannossa. Itse olen tehnyt opinnäytteitä Olavi Paavolaisen tuotannosta, joten lupauduin arvostelemaan teokset sukuseuran lehteen Aloitin urakkani Rajalan teoksesta.

Kehdosta hautaan

Panu Rajalan suuri linja on ehdoton kronologia ja henkilökuvan myötäeläminen kaikissa eri vaiheissa. Olavi Paavolaisen lapsuus ja nuoruus kerrotaan tarkasti.

Ensimmäinen hyökyaalto hänen elämäänsä tulee Tulenkantajien mukana ja jopa heidän keulahahmonaan. Niin kuin tavallisella porvarillakin niin myös taiteilijalla säilyvät ystävät vuosikausia. Hyvä esimerkki ovat Paavolaisen 40-vuotispäivät, jonne Tulenkantajat vielä kerran kokoontuivat. Sota ei haitannut juhlia.

Rajala on tehnyt Sherlock Holmesin työtä etsiessään esiin kaikki Paavolaisen naisystävät, mutta onpa hän saanut heiltä vetoapuakin, esimerkiksi **Helvi Hämäläisen** kiukuspäisyyttä kirjoittamat romaanit kuvaavat monessa kohtaa Olavia.

Romaani *Sarvelaiset* kuvaa kokonaisuudessaan Paavolaisten elämää. Helvi Hämäläinen oli yksi niistä naisista, joita Olavi rakasti, mutta myös nöyryytti.

Viimeiset vuodet alkoholisoituneena Yleisradion teatteriosaston johtajana ovat traagista luettavaa. Kuolemaan ei liity mitään epäselvää, vaikka sitkeät huhut itsemurhasta ovat eläneet.

Keski-ikä tuotanto

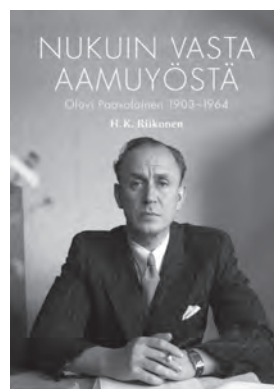
Olavi Paavolaisen tuotanto on katkonainen ja epätasainen, siitä ei elämäkerturikaan pääse yli. Rajala on onnistunut kuvaamaan matkan Nürnbergiin samalla vimmalla kuin kirjoittaja itse ja pohtii monipuolisesti Paavolaisen suhdetta natseihin ja kirjan vastaanottoa. Sen sijaan kaksi seuraavaa kirjaa (*Lähtö ja loitsu* ja *Risti ja hakaristi*) jäävät ansaitusti vähemmälle käsittelylle. Viimeinen nousu tulee *Synkän yksinpuhelun* ympäriltä ja sille Rajala omistaakin kunnioitettavasti sivuja. Huomiota saavat myös Paavolaisen sodan aikana toimitamat kuvateokset.

Millaisen miehen Rajala piirtää?

Panu Rajalan luoma muotokuva Olavi Paavolaisesta on ansiokas. Olavi on tulisieluinen nuori, hän järjestää juhlia, koska hän tahtoo jakaa elämyksiä. Raha-asiat olivat rempallaan, lainattiin äidiltä ja Lauri-veljeltä. Paavolainen oli aina siellä missä oli uutta, kuten Pariisissa kirjoittamassa artikkeleita.

Naisia riitti, mutta Olavi kammoksui sitoutumista. Sodassa hän teki mitä käskettiin ja paljon muuta. Alkoholi vei miehen hautaan.

Panu Rajalan teos on kiinnostava ja vetävästi kirjoitettu. Lisäksi se on uskottava: lähdeviitteitä ja kirjallisuusluetteloa on yli 40 sivua.

RIIKONEN KUORII PAAVOLAISTA KUIN SIPULIA

H.K. Riikonen: Nukuin vasta aamuyöstä, Olavi Paavolainen 1903-1964, Gummerus 2014.

Toinen Olavi Paavolaisesta kirjoitettu elämäkerta on professori **Hannu Riikosen** käsialaa. Mitat ovat saman suuntaiset kuin Rajalalla, 584 sivua. Kirjoittaja voisi tuskin erota enemmän Panu Rajalasta, elämäntyönsä yliopiston tutkijana ja professorina toiminut Hannu Riikonen on akateeminen, pedantti ja erittäin lukenut henkilö, koko elämäkerran atmosfääri on kuin eri planeetalta.

Hannu Riikonen kirjoittaa rauhallisesti ja kuvaa pikkutarkasti Paavolaisen elämänvaiheita. Lapsuudesta ja kouluvuosista aloitetaan ja kuolemaan päädytään. Kirja tuntuu olevan varsin runsas, vaikka se ei ole niin vauhdikas kuin Rajalan teos. Tuntuu kuin Riikonen tutkisi Paavolaisen elämää pienen veitsen kans-

sa, kerros kerrokselta syvemmälle päästen.

Teoksen tekee kiinnostavaksi Hannu Riikosen oppineisuus. Hän viittaa vaivattomasti Paavolaisen aikalaisiin myös ulkomailla ja pystyy myös hyvin tunnistamaan sellaisetkin Paavolaisen esseiden lähteet mitä hän aina ei itse ole saanut julki. Hyvä toimituksellinen ratkaisu ovat myös ”laatikot”, jossa hieman keveämmällä tekstillä kuvataan kirjan ilmiöitä.

Kun kirjoitetaan kaksi elämäkertaa kirjailijasta, jonka teoksia ei juuri ole saatavilla muualla kuin kirjastoissa, voi asiasta innostuva lukija tuntea itsensä petetyksi – miten lukea Paavolaista itseään? Tässä suhteessa Hannu Riikonen ojentaa auttavan käden; hänellä on runsaasti hyvällä maulla valittuja sitaatteja teoksessaan.

Paula Koskimäki

Paavolaisten jalanjäljissä nykypolven jälkeläisiin – Pertti Tiaisen tie juoksupojasta autokauppiaksi

Pertti Tiainen seurasi isänsä jalanjäljissä urheilun maailmaan, mutta valitsi jalkapallon sijaan lentopallon. Työelämässä hän eteni autoliikkeen tsupparista toimitusjohtajaksi. Veljensä tarinan sukuseuran lehteen toimitti Tuula Nieminen

Pertti Tiainen on isänsä poika – nimittäin rakkaus urheiluun kulkee verenperintönä reippaiden Karjalan evakoiden neljännessä sukupolvessa. Pertin isoäiti Toini Tiainen (os. Paavolainen, Joutselän haaraa) ja isoisa Sulo-Erkki Tiainen löysivät toisensa muistojen Viipurissa. Heidän rakkaudestaan Viipurissa syntynyt Raimo Tiainen jäi parin ainoaksi lapseksi vielä heidän muutettuaan evakkoina Kokkolaan.

Kotikadun sijainti oli sopivasti pallokentän laitamilla, jossa Pertin Raimo-isä vietti suurimman osan lapsuudessaan vapaa-ajastaan yhdessä suvun muiden jalkapallomestareiden kanssa.

Raimo perusti perheen Kokkolassa ja sai kaksi lasta vaimonsa Elsen kanssa. Hän pelasi mm. KPV:n maalivahtina vuoteen 1955. Kun pelejä järjestettiin muillakin paikkakunnilla, sattui niin, että Riihimäen pormestari, joka oli innokas jalkapalloilija itsekin, teki tarjouksen nuorelle kyvykkäälle ”molarille”. Tällöin Raimon sai kutsun Riihimäelle RiPSin eli Riihimäen Palloseuran riveihin. Raimosta tuli tunnettu kasvo omalla paikkakunnallaan ja myöhemmin myös Hämeen jalkapallopiiritasolla tunnettu Mr. Jalkapallo. Näin myös Riihimäellä syntyneen perheen kolmannen lapsen, kuopuksen, Pertti Tiaisen elämä alkoi Riihimäen kauppalassa.

Pertin omaa kerrontaa elämänsä vaiheista

Puinen vuokratalo oli ensimmäinen kotini,

johon synnyin 1.8.1956 Riihimäellä. Isäni Raimo Tiainen ja äitini Else (os. Huhtaniemi) olivat muuttaneet sinne Kokkolasta v. 1955. Minulla oli syntyessäni kaksi sisarusta, Tuula, 6-vuotias ja Jorma, 3-vuotias.

Isäni toimi talonmiehenä kansalaiskoululle ja pian saimmekin muuttaa talonmiehen asuntoon pois pikkumökistä, kun olin vuoden vanha. Asuttuamme mukavasti neljä vuotta paremmissa tiloissa, kohtasi suuri suru vuonna 1960 perhettämme. Äitimme kuoli ollessaan vasta 31-vuotias. Olin itse silloin 3-vuotias, mutta täytin 2 kk:n kulutta neljä. Tuolloin Jorma oli 6-vuotias ja Tuula 10-vuotias.

Isän jäätyä leskeksi nuorena, hän kuitenkin avioitui vuonna 1961 Ritva Nymanin (os. Snellmanin) kanssa. Sisareni Tuula muutti vuonna 1964 mummon kanssa asumaan. Tällöin isän uusperhe saikin lisätilaa uuden kauppaoppilaitoksen vahtimestarin asunnossa, johon olimme muuttaneet vuonna 1963.

Minä, Pertti, otin rooliksi käydä aina perjantaisin mummon huushollia siivoamassa ja sen palkkioksi saimme ihania berlinimunkkeja, joka oli luonnollisesti aika kohokohta viikon lopuksi. Kävin siellä tosi säännöllisesti ja sen seurauksena sisarukseni kutsuivat minua mm. pekoniksi.

Perheessämme oli tapana kutsua sukulaisiamme käyttämällä aina eno tai täti-päätettä. Oli siis Väinö-eno, Juho-eno, Viljo-eno, Eira-täti jne. Kävimme aina, kun oli mahdollista Kokkolassa heitä tapaamassa. Näin se sukuhaara tuli tutuksi vähitellen myös minulle, perheen kuopukselle. Toisin kuin minä, Tuulan ja Jorman syntymäkaupunki oli Kokkolassa Paavolais-suvun turvallisesti ympäröimänä.

Palloharrastus houkuttelee

Minuakin urheilu kiinnosti jo lapsesta asti, mutta teini-ikäisenä valintani oli erilainen kuin isälläni. Isä, joka oli menestynyt jalkapalloilija ja valmentaja, oli kulkenut intohi-

Ukin ja mummon kihlakuva: Toini Paavolainen kihlautui Sulo-Erkki Tiaisen kanssa.

Raimo ja Else Tiaisen perhe; Pertti (isän sylissä) Jorma ja Tuula. Perhekuva vuodelta 1957.

moisena jalkapallistina sukulaistensa jalanjäljissä. Väinö Paavolainen oli vertaansa vailla KPV:ssä eli Kokkolan Palloveikoissa. Väinö Paavolaisen veljen Viljo Paavolaisen poika Olle, serkkuni, myös 4.sukupolven Paavolaisia, on lyönyt ennätyksiä jalkapallomenestyksessä KPV:n riveissä 1970-luvulla.

Minä aloitin lentopallon parissa 1979 Helsingin Lautta Pojissa, seuraavaksi lentopalloseura Hesän joukkueessa kapteenina. Sain sieltä 1984 voitettua SM-hopean ja Suomen Cup-hopeaa ja pronssia. Tämän jälkeen pelit jatkuivat 1-sarjoissa pelaajana sekä pelaajavalmentajana kuten Karkkilassa (KaPo), Vantaalla (KaVe), Hyvinkäällä (Hyks) ja Riihimäellä (Juju).

Aktiivipelaamiseni näillä sarjatasoilla päättyi 90-luvun alussa. Pelaaminen jatkuu nykyisin veteraanisarjoissa, joissa menestystä on tullut kaikissa ikäluokissa. SM-kultaa on herunut 35-, 40-, 45- ja 50-sarjoissa ja myös muita mitalisijoja samoissa sarjoissa. Pelaa nykyisin 50 ja 55-sarjassa ja luonnollisesti mitalin kiilto silmissä.

Sen myötä ovat tulleet tutuiksi World Master Games-kisat Merlbounessa 2002 ja Edmontonissa 2006. Uutta tässä elämäntilanteessani on se, että mukanani seuraa myös vaimoni Tuula (os. Åstedt). Tuonne Edmontoniin pääsivät myös yhteiset lapsemme Veera (s. 1995) ja Teemu (s. 1997).

Kolme aiemmin syntynyttä lastani ovat

edellisestä avioliitostani. He ovat Tommi (s. 1983), Olli (s. 1986) ja Suvi (s. 1990). Pojat ovat ohittaneet isänsä (193 cm) pituudessa eli Tommi 196 cm ja Olli 199 cm ja kuopus Teemukin on tällä hetkellä jo 190 cm pitkä 17-vuotiaana. Vanhemmat pojat pelailevat korista ja Teemu fudista lähinnä harrastuksena. Tytöt eivät ole Suvinkin koripallokoikeilua lukuun ottamatta innostuneet urheilusta.

Tsupparista yritysjohtoon

Autoalasta en koskaan ollut erityisen innostunut, mutta isä oli vahvasti sitä mieltä, että ammattikouluun oli velipuolen Jarin kanssa lähdettävä hakemaan auton asentajalinjalle. Molemmat sinne pääsimme ja niin meistä tuli sitten auton asentajia.

Autoalaan olin tutustunut 1969, jolloin olin Riihimäen Moottorihuollossa tsupparina (taitaa nykyisin olla polkupyörälähetä) kesätöissä. Ammattikoulun jälkeen pääsinkin sinne töihin ja työskentelin siellä aina vuoteen 1979, jolloin lähdin pelaamaan Helsinkiin ja hain ja pääsin opiskelemaan Helsingin Teknilliseen Oppilaitokseen autoteknikoksi.

Valmistuin 1982 ja pääsin töihin Lauttasaaressa Helsingin Autoon (myöhemmin Auto Bilhuolto) huoltoneuvoksi. Palasin kotiseudulle takaisin 1989, kun Hyvinkäälle rakennettiin uusi autotalo, Kaupunginportin Auto. Sain olla mukana perustamassa siis uutta toimi-

Toini-mummo ja äiti Else Sulo-ukin hautajaisissa, pastori Erkki Sovijärvi puhuu.

Sisaruskolmikkomme Jorma, Pertti ja minä Tuula vuonna 2013 Jorman 60- vuotisjuhlassa Marskin Majalla Lopella.

taloa ja hankkia sinne henkilökuntaa huoltopäällikön ominaisuudessa.

Lama koettelee, mutta siitä selvittään

Lukijat muistanevat 90-luvun alun vaikeana lama-aikana. Autoja myytiin v. 1989 n. 175 000 kpl ja 1993 ainoastaan n. 57 000 kpl. Suomen autokaupoista hävisi puolet konkurssien myötä ja asia kosketti myös rankasti silloista työnantajaani. Yritys selvisi saneerausohjelman myötä, mutta mm. silloiseen yritysryppäaseen kuulunut ensimmäinen työpaikkani Riihimäen Moottorihuolto ajautui konkurssiin.

Olin siinä vaiheessa koko konsernin jälkimarkkinointipäällikkö ja siksi hyvin tietoinen vallitsevasta tilanteesta. Pääasia oli kuitenkin se, että terveet, toimivat yritykset Hyvinkään Moottorihuolto Oy ja Kaupunginportin Auto Oy selvisivät eteenpäin ja näin yli 70 henkilöä saivat pitää työpaikkansa.

Silloinen yrityksen perustaja ja toimitusjohtaja Tapio Vikman kysyi halukkuuttani ryhtyä toimitusjohtajaksi, jonka toimen aloitin 1999 oltuani edellisen vuoden varatoimitusjohtajana. Tapio Vikmanin ikääntyessä hänen lapsistaan ei löytynyt halukkuutta jatkaa yritystoimintaa, joten aloitimme keskustelut mahdollisesta yrityskaupasta. Tämä toteutui v. 2005, jolloin koko osakekanta siirtyi omistukseeni.

Tämän jälkeen on tapahtumia on riittänyt kuten yritysten fuusioiminen, nimen muuttaminen Sveitsinportin Auto Oy:ksi ja kiinteistöyhtiöiden perustaminen. Siinä yhteydessä tapahtui myös toisen kiinteistön laajennus ja edustettavien merkkien muutoksia.

Tällä hetkellä olemme sanan varsinaisessa merkityksessä perheyhtiö, sillä vanhimmat poikani Tommi (it-tukihenkilö) ja Olli (mekaanikko) ovat yrityksessä töissä. Lisäksi vaimoni ylläpitää yrityksen kotisivuja sekä Facebook-sivustoa ja viime syksynä yrityksessä aloitti veljeni Jorman poika Ville Tiainen. Tyttäreni Veera hoitaa näyttelykahvitukset ja Teemu on ollut jo useana kesänä töissä varaosavarastossa. Suvi on myös ollut lähinnä kesätöissä hallinnon puolella.

Yrityksessä myydään tällä hetkellä kahdessa autotalossa Nissan, Peugeot, Skoda, Opel, Honda sekä Mercedes Benz-merkkejä. Näiden lisäksi huollamme Fiat, Chrysler, Dodge ja Jeep mallistoa. Palvelumme kattaa uusien autojen myynnin lisäksi käytettyjen autojen

myynnin, em. merkkien huollon, varaosien myynnin sekä kolarikorjaamopalvelut maala-moineen. Palvelupakeissamme ovat myös auton pikapesupalvelu, kahvilapalvelut ja Neste Express polttoaineen jakeluasema. Työllistämme 75 henkilöä sekä alihankkijoina mm. paikallisen kuljetusyhtiön, autojen meikkaajia sekä kiinteistöjen hoitoyhtiön. Vuoden 2014 liikevaihto oli noin 30 miljoonaa euroa.

Ala on tällä hetkellä vallitsevasta talouden tilanteesta johtuen erittäin haastava ja tulemme näkemään kaupan keskittymistä edelleen. Moni on luopunut ja isoimmat ketjut kasvaneet. Sveitsinportin Auto Oy on vahvasti paikallinen ja kasvollinen yritys, joka uskoo ja panostaa ammattitaitoon ja hyvään palveluun. Tämä ei ole visio vaan lupaus. Tule tutustumaan. Meidät löydät osoitteesta www.sveitsinportti.fi tai www.facebook.com/sveitsinportti.

Tuula Nieminen ja Pertti Tiainen

Pertti Tiainen työmaallaan Sveitsinportissa.

EVAKKOON LÄHDETTIIN REELLÄ JA KÄRRYILLÄ

**HAUHOLAINEN RIITTA ILONEN PITI KESÄLLÄ 2014
JÄRJESTETYILLÄ KIVENNAVAN KIHUILLA PUHEEN,
JOSSA KERTOI ISÄNSÄ SUVUN EVAKKOTAIPAALESTA.
KIVENNAVALTA JOUDUTTIIN LÄHTEMÄÄN ÄKISTI,
TOISELLA KERTAA LEIPOMUKSETKIN JÄIVÄT KESKEN.**

”Hyvä kihuväki

Olemme tänään kokoontuneet tänne kotikirkkoni Sankarihaudalle ja Karjalaan jääneiden patsaalle suorittamaan kunnianosoitusta talvi- ja jatkosodissa kaatuneille sotilaille ja lotille, jotka antoivat nuoren elämänsä kodin, uskonnon ja isänmaan puolesta.

Sodissamme katosi ja kaatui 92 800 sotilasta, heidän joukossaan 312 Kivennapalaista. Omasta suvustani kaatui isäni eno Eero Paavolainen 21.7.1941 Ilomantsissa ja hänet siirrettiin Kivennavan sankarihaudaan tammikuussa 1942. Tänne Hauhon sankarihaudausmaalle on siunattu 190 sotilasta.

Sankaripatsas on Urho Hei-näsen suunnittelema, ja sen aiheena on risti, sotilas ja äiti lapsineen enkelin suojassa. Se on pystytetty vuonna 1949. Sen jalustassa on sanat ”Isänmaan puolesta 1939–1940, 1941–1944”.

Ja Hauhon Karjalaisten toimesta vuonna 1953 paljastettu patsas Karjalaan jääneiden vainajien muistolle.

Olen usein ollut partiolaisena kunniavartiossa näillä patsailla, viimeksi toukokuussa kaatuneitten muistopäivänä 11-vuotiaan tyttäreni kanssa. Siinä seistessä tulee mieleen monenlaisia ajatuksia, varsinkin isäni suvun vaiheista.

Isäni oli vain 5-vuotias, kun lähtö tuli marraskuussa 1939. Edellisenä päivänä isäni oli astunut kupariseen kinnasneulaan, jonka pää oli taittunut ja jäänyt jalkaan. Lääkäri

oli poistanut sen. Eino-pappani oli kantanut hänet kellariin suojaan pommitusten alettua, isompien sisarusten, 10-vuotiaan Jaakon ja melkein 9-vuotiaan Annelin, juostessa itse.

He olivat kellarissa kunnes pappa oli saanut hevosen valjastettua. Paljon tavaraa he eivät ehtineet rekeen saada, jotain oli Airi-mummuni saanut käsissään mukaan.

Niin matka alkoi Muolaan, Antrean,

Kirvun ja Rautajärven kautta Hämeenlinnaan, josta he jatkoivat linja-autolla tänne Hauholle Hahkialan kartanoon. Sieltä heidät jaettiin eri taloihin. Isäni perhe päätyi Tuittulan Junnilaan. Noin viikon kuluttua pappa oli tullut hevosella Kivennavalta saakka heitä sieltä hakemaan ja saanut hevoselle ja perheel-le paikan Kalailan Pietilästä.

Talon väki oli ystävällistä ja heillä oli hyvä olla siellä.

Takaisin Kivennavalle

Keväällä 1942 perhe muutti takaisin Kivennavalle monen muun perheen tavoin. Toisin koti oli palanut, mutta he

pääsivät isäni mummon Paavolaisen Annin luokse kunnes rakensivat oman kodin, jonne pääsivät muuttamaan marraskuussa. Elämä hävitetyssä Karjalassa alkoi sujua vähitellen...

Kunnes 10.6 1944, 70 vuotta sitten, jo toisen kerran he jättivät kotinsa. Rajakylistä tulleita evakkokuormia oli alkanut ilmaantua maantielle. Mummuni oli aamulla alkanut lei-

Seppeleenlasku Karjalaan jääneiden muistomerkillä Kivennavan kihuiissa Hauholla kesällä 2014. Viereisen sivun pienessä kuvassa Riitta Ilonen pitämässä puhetta. Kuvat: Osmo Makkonen.

poa, mutta kakkarat eli perunapiirakat jäivät sinä lauantaina leipomatta. Ne mummoni joka lauantai leipomat kakkarat ja ja makkapiirakat eli rahkapiirakat minäkin muistan lapsuudestani.

Sillä puolenpäivän aikaan oli tullut joku upseeri polkupyörällä ja huutanut ”Päästäkää eläimet irti ja painukaan tuota kohti” osoittaen maantietä eteenpäin.

Linjat olivat murtuneet ja sieltä pois tulevat sotilaat olivat ihmetelleet että onko täällä vielä siviileitä. Vain osan tavaroista he saivat mahtumaan kärrtiin ja loput tavarat jäivät odottamaan autokyytiä jota ei koskaan tullut.

Junamatka, juhannus ja räntäsade

Heidän ensimmäinen määränpäänsä oli Punnuksen asema. Siellä ei ollut mitään toivoa päästä lähelle juna, sillä asemalaiturit olivat jo täynnä tavaroita ja ihmisiä.

Matka jatkui Kaukilan asemalle. Kaikki talot olivat jo olleet täynnä, joten he keräsivät metsästä risuja ja tekivät nuotion, sillä ilma oli ollut kolea.

Ruokakin alkoi olla vähissä, mutta lehmistä he saivat maitoa. Maidosta loput oli kaadet-

tava maahan.

Kaukilasta he pääsivät junaan, jonka määränpää oli Savossa. Juna kulki yhtä mittaa Uttiin asti. Muutaman vuorokauden jälkeen matka jatkui Otavaan.

Siellä heidät käskettiin pois junasta, koska heidän oli määrä mennä Joroisiin ja sieltä linja-autolla Juvalle.

Oli juhannus ja kylän juhannuskokko oli läheisellä kallioluodolla. Heidätkin soudettiin kokolle vaikka tunnelma ei ollut korkealla, kun sääkin oli ollut räntäsateinen ja lämpimämmät vaatteet olivat jääneet Polviselälle.

Syksyllä he muuttivat Hollolaan. Oltuaan siellä kaksi vuotta Eino-pappani osti maata Hauholta Hahkialan kartanosta. Ja niin elämä vähitellen jatkui uudella kotipaikkakunnalla.

Emme osaa riittävästi kiittää kotirintaman äitejä, jotka omalla panoksellaan auttoivat, jotta miehet saattoivat puolustaa maatamme sotarintamalla.

Jos he eivät olisi urhoollisesti puolustaneet isänmaatamme, emme olisi nyt tässä viettämässä 68. kihujuhlia.

Kiitos heille kaikille.”

Riitta Ilonen

Esine, joka tarttui mukaan

Viipurilainen potkukelkka

Leena Kivilä kertoo viereisen sivun kirjeessä kuvassa näkyvän viipurilaisen potkukelkkansa tarinan.

Viipurilainen opettaja lahjoitti kelkan Leena Kivilän tädille. Kuva: Leena Kivilä

Tämän potkukellon omisti aikoinaan, syntyjään
vupurilaisen opettaja Aimo Hyle, joka asusti vanha-
denpäiväänsä Hauhon Vitsiälän seurusta olleessa yksityi-
sessä vanhainkodissa.

Sota - aikana vanha, suuri kartanomainen rakennus
oli SPR:n omistama Ainaala, missä mm. allkirjoittanut
on syntynyt jatkosodan alussa 4.7.1941.

Jäti jatkosodan päätyttyä suuri osa kannakselaisten
palasi takaisin Kotikommunien, kuten meidän perhe-
kuntammekin. 1944 vuoteen asti sitä osuma kesti,
sillä itämaapuri valloitti takaisin Kannaksen ja
niin murestakin tuli evakko.

- Nosteri - tädini (isäni sisar) kävi toissäsodan jälkeen
- 50 luovutettiin Hauhon vanhainkodissa ja em. Aimo Hyle lah-
joitti kellon tädilleeni, kun ei iäkäämää enää sitä tar-
vinnut.

- Kellon on tehty Vupurissa joskus 1800 - 1900 luun
vaihteeksi; siellä ollessa Starckjohannin tontilla.
Istuimen poikkipuussa on kuparinen laatta, missä on
teksti STARCKJOHANN E. C. O.

OSAKEYHTIÖ AKTIEBOLAG

= WILPURI =

Sain tädiltäni kellon, kun hän ei sitä enää tarvinnut.

- Käytin tätä kelloa kauppareissuillani talvi-
sin silloin tällöin ja Hämeenlinnassa asuessani ja potkut-
telin myös pojanpoikieni kanssa siellä.

Kellon malli ja hyvä kunto viihättivät minua ja kerroin kel-
lan historiasta heille.

Vanhempi mies maapuristani tähän "entraili" kelloa ja
sanoi, että jos joku vupurilainen "Starkin" joutaja vielä
eläisi ja näkisi kellon, maksaisi siitä mansikoita
saadakseen sen omakseen.

P.s.

Sodan jälkeen Starckjohann siirtyi Lahden kaupunkiin ja sijait-
see vieläkin kaupungin keskustassa. (Lue, ei tehdä)

Tariman Kertola on

Luea, Hauhon Laurin tytär Paavolaisten - Kivillä

Serkut lounaalla

Sukuseuran lehden päätoimittaja Pentti Paavolainen tapasi syyskuussa 2014 ensimmäistä kertaa kolme pikkuserkkuaan: Hannu ja Jarkko Arran sekä Simo Sarkasen. Jarkko Arra laati sukuseuran lehteä varten kirjoituksen omista juuristaan

Kuvassa vasemmalla Hannu Heikinpoika Arra ja oikealla hänen serkkunsa Jarkko Penttinpoika Arra, jonka kirjoitus eri iso-vanhemmistaan julkaistaan ohessa. Kuvat: Pentti Paavolainen

Syyskuun alussa päätoimittaja oli kutsuttuna lounaalle, jolloin ensi kertaa tapasi kolme pikkuserkkuaan. Paikalla oli rovasti Jooseppi Arran ja Annikki Pietarintytären (s. Paavolainen) vanhimman pojan eversti Pentti Jooseppi Arran (1903-1990) vanhin poika Jarkko Jussi Jooseppi Arra (1928-).

Tämän sivun kuvassa vasemmalla on hänen isänsä nuorimman veljen, Heikki Arran (1920-1960) vanhin poika eli Hannu Heikinpoika Arra (1946-).

Jarkko (tämän sivun kuvassa oikealla) on työskennellyt Suomen ulkomaankaupan asioissa, kuten metsä-alan vientitehtävissä ja asunut pitkään Ranskassa. Hänellä on kolme lasta Tina Lilianne (1955-), Kari E. Jooseppi (1957-) ja Timo Eric (1962-). Jarkon äiti, Kerttu Arra, s. Mäkynen (1906-1963) oli Pohjanmaalta, missä Jarkko vietti paljon aikaa lapsena.

Lehteä varten hän laati omista juuristaan kirjoituksen. Kirjoittajalla on ollut lisäksi pikku sisar Helkky Wistrand (s. Arra, 1931-1989), jolla on kolme 1950-luvulla syntynyttä lasta Liisa, Jussi ja Leena. Jussi työskentelee Yleisradiossa.

Jarkko Arra kertoo sukunsa vaiheista

Olen aina pitänyt itseäni 50% eteläpohjalaisena, 25% hämäläisenä ja 25% karjalaisena. Se on perustunut sille pohjalle, että äitini isä Juho Emil Mäkynen oli syntynyt Kuortaneella (1881) ja äitini äiti Hilma Kaisa Mäkynen os. Saarikoski Lapualla (1881). Heidän vanhin tyttärensä ja äitini Kerttu Susanna Mäkynen syntyi Lapuan Haapa-koskella (1906), lähellä Kuortaneen pohjoisrajaa.

Isäni isä Jooseppi Arra oli taasen syntynyt Sahalahdella (1869) Pirkka-Hämeessä ja hänen vaimonsa Annikki Arra os. Paavolainen (1879) Kivennavalla Karjalan Kannaksen eteläosassa lähellä Suomen ruhtinaskunnan ja Venäjän rajaa ja Pietaria.

Isäni Pentti Jooseppi Arra syntyi myös esikoisena Messukylässä (1903), joka on nyt Tampereen itäinen esikaupunki.

Äitini Kertun perhe kiersi Lapualta Kannuksen kautta Vaasaan, missä minulla oli mummula Raastuvankatu 16:ssa. Siellä vietettiin lapsuuden joulut ja isoisan Juho-Emilin tilavassa hirsihuvilassa

Kuortaneella kesät.

Lapsuusvuosina äidin perhe olikin läheisempi, kontaktit isän perheeseen olivat satunnaisia. Hiihtoloman todennäköisesti v. 1938 vietin kuitenkin Viipurin mummilassa Agricolankatu 12:ssa. Heitä aloin tavata useammin vasta heidän evakkovuosiin Helsingissä sota-aikana. Tosin Jooseppi-isoisä kuoli keskellä sotaa v.1942. Annikki-mummiä tavattiin vielä sodankin jälkeen.

Saman vuoden kesäksi menin Hämeeseen Sahalahdelle Jaakkolan taloon vapaaehtoisena työvelvollisena. Siellä isännöi isoisäni nuorin veli Lauri Arra ja emäntänä oli Aino-vaimonsa os. Aakkula. Näin syntyi läheinen suhde isäni hämäläiseen sukuun.

Pohjanmaalla äidin isä Juho Emil Mäkynen aloitti työnteon jo pikkupoikana. Hän myi kesäisin heinäpelloilla piimän ja veden sekoitusta ja jo 12-vuotiaana hän oli Lapualla Laaksosen kaupassa apulaisena. Sieltä hän siirtyi osuuskaupan hoitajaksi Kannukseen.

Sen jälkeen tapaammekin hänet jo Vaasassa Vilénin rautakaupan myyjänä, mistä löytyi lopulta pysyvä työpaikka myyjänä ja kauppamatkustajana Lassila-Tikanojan tekstiilialan tukkukaupassa. Nimessä mainittujen perustajien lisäksi yhtiössä työskentelivät Nissi, Niinioja, Laitinen ja Mäkynen.

Yhtiön alkumenestys oli niin hyvä, että nuo neljä harkitsivat oman liikkeen perustamista. Silloin toimitusjohtaja Frithjof Tikanoja ehdotti heille osakkuutta yrityksessään ja niin heidän kaikkien työkausi päättyi omassa firmassaan Lassila & Tikanojassa, joka kasvoi heidänkin työpanoksellaan maan kattavaksi alansa suuryritykseksi.

Juho Emil vastasi Etelä-Pohjanmaan suomenkielisestä peruspiiristä matkustellen ahkerasti asiakkaiden luona. Osakas Laitisen sodassa vaikeasti haavoittuneesta tuomaripojasta Martista tuli aikanaan yhtiön toimitusjohtaja ja perustajaosakas Lassilan pojanpojasta Jaakosta tuli yhtiön hallituksen puheenjohtaja, jonka aikana yhtiö luotsattiin tekstiili- ja vaatekaupan heikkeneviltä markkinoilta täysin uusille urille kiinteistö- ja jätehuoltoon.

Juho-Emil vain alkeiskoulua mutta sitä pitempään elämänskoulua käyneenä toimi lähes loppuun saakka yhtiön myyntijohtajana Etelä-Pohjanmaan piirissään ollen kuitenkin myös johtokunnan jäsen.

Sallassa v.1941 kaatunut eno, Mauri Mäkynen oli töissä L&T:n osakkuusyrityksessä Pohjolan Kauppa Oy:ssä Rovaniemellä ja pikkuveljensä Erkki Mäkynen aluksi sodasta palattuaan myyntimiehenä yhtiön vaatetustehtaalla Tiklas Oy:ssä ja perusti myöhemmin oman miesten vaatekaupan Vaasan Kauppapuistikolle torin puoleiseen päähän.

Lassila-Tikanojan menestyksen myötä isoisäni-

kin omaisuus karttui ja perheellä oli edustava oma huoneisto Raastuvankadun ja Hietasaarenkadun kulmassa toisessa kerroksessa (11 ikkunaa katujen puolelle ja erkkeri), missä olin lapsuuden joulujen lisäksi myös talvisodan alla ja aikana evakossa ja uudelleen vielä kevätkaudella 1944 käyden Vaasan Suomalaista lyseota.

Vaasan Hilma-mummu oli hyvä vanhan ajan kokki ja ruoka oli aina maistavaa niin Raastuvankadulla kuin Kotikankaan huvilalla Kuortaneella. Muistikuvissani hän onkin punakkana suurten puilla lämmitettävien hellojensa ääressä ”kokkaamassa”. Kotikankaan saunakamarissa oli myös leivinuuni ja sen ikkunasta sain usein kakkutaikinan makoisat rippeet kaavittaviksi suuhuni.

Vaasassa mummuni pyysikin minua ilmoittamaan erkkerin tähystyspaikalta, milloin isoisä tulee Kauppapuistikolta Hietasaarenkadulle. Ensimmäisenä tuli näkyville isoisän muhkea vatsa ja sitten itse mieskin. Mummu ryhtyi siirtämään ruokia hellalta valmiiksi katettuun pöytään.

Usein oli edustavassa pöydässä vieraina asiakkaita Pohjanmaalta, mikä varmaan auttoi isoisän kauppasuhteita. Sota-aikana he toivat hyviä ruokatarvikkeita maalta tuliaisina. Mummun hyvä ruoka näkyi perheen mitoissakin. Hänen itsensä kävely oli keinuvaa ja reumaattiset polvet kärsivät lopulta kannettavasta painosta.

Isoisä Mäkysellä oli yhtiön autokin käytettävänä, Chevrolet 1928 ja autonkuljettaja työmatkoillaan. Kun hän tuli lauantai-iltapäivänä huvilalleen, teki hän aina ensin tarkastuskierroksen ”pättäreellä” kiertäen tontin rajat, puutarhan ja perunapellon saunalle ja ulkokuoneelle saakka. Iso huvila pidettiin hyvässä kunnossa, pikkunikkaroinnin hän hoiti itse, suurempiin otettiin asiantuntevaa apua.

Juho Emil oli myös innokas kalamies, verkot laskettiin iltaisin ja nostettiin aamuisin. Kaislikossa oli katiska ja saattoi hän joskus istua veneessä mato-ongella. Auringonotto hiekkarannalla olikin lähinnä seuraavan sukupolven ja Maija-tädin harrastusta, näille ahkerille ihmisille se oli tuiki harvinaista joskus kovina hellepäivinä. Rantamajaan eli toisinaan tuotiin kuitenkin kahvi ja särpimet. Ne kahvihetket rannalla tai Kotikankaan lehtimajoissa olivatkin mummun lepoaika.

Äidin isä oli myös rauhallisesti uskovainen, lähellä körttiläisiä ystäviään ja asiakkaitaan. Hän yritti kyllä kerran lukea minullekin Herättäjä-lehteä, mutta talon naisväki tuli väliin sanoen, että anna nyt pojan tulla vähän paremmin ymmärtävään ikään. Joulukirkkoon Vaasassa menttiin aamuhämärissä isolla joukolla.

Isoisän ja mummun läheisistä suhteista minulle on jäänyt mieleen salaa lehtimajan takaa kuultu mummun lausahdus tyttärilleen ja Maija-tädille: ”Kyllähän se Juho hyvä mies on, mutta kun se on

niin oikoonen”.

Isoisältä jäi perheelleen huomattava perintö, suurimmaksi osaksi Lassila & Tikanojan osakkeina. Minun periaatteena oli pitkään, että niihin ei kosketa ja niinpä ne lopulta edustivat melkoista omaisuusarvoa, vaikka osuuteni oli perinnöstä vain 1/6-osa.

Olihan ne lopulta sijoitettava uudelleen tekstiilikaupan ja yhtiön muutoksen edellä. Kun lapsenikin ovat tavallaan vielä hänen perinnöstään hyötyneet, toteutui tämän rehellisen, yritteliään ja uskovaisen miehen kohdalla Raamatun lause: ”Hyvät työt periytyvät aina kolmanteen ja neljanteen sukupolveen saakka”.

Äitini vanhemmat vaikuttivat voimakkaasti siihen, että minulla oli huoleton ja onnellinen lapsuus. Henkisenä perintönä sieltä on tullut rehellisyys ja kaikkien myös vaatimattomien ihmisten kunnioitus.

Hämäläinen isoisäni Jooseppi Arra sai perintöosanaan Arran talosta Sahalahdella koulutuksen. Hän opiskeli ensin Hämeenlinnan lyseossa tulevan Tasavallan Presidentin J.K. Paasikiven (silloin vielä Hellsten) luokkoverina. Molemmat olivat luokan kärkipäässä. Ylemmällä luokalla samassa koulussa oli myös J. Sibelius.

Tultuaan ylioppilaaksi hän opiskeli papiksi. Valmistuttuaan hän meni ensin Inkerinmaalle, Tuuterin Hietämäkeen apulaispapiksi. Olisikohan hän ollut sen jälkeen apulaisena myös Kivennavalla, missä Annikki-nuorikko tavattiin. Sieltä tie kiertyi edelleen kirkkoherran apulaisena Messukylään, missä heille syntyi esikoinen, isäni Pentti Jooseppi. Sen jälkeen vuorossa olivat Jyväskylä ja Karstula, missä perhe kasvoi viidellä työllä ja yhdellä pojalla.

Lapsikuolleisuus oli kuitenkin huomattava. Kaksosista kuoli Airi vauvana (1904) ja isän leikkitoveri Kyösti hukkui (1916). Seuraavastakin kaksoisparista kuoli Hannele vauvana (1908) ja eloon jäi Aune, yksinäinen sairaanhoitaja-tätini. Siinä välissä oli syntynyt Hilikka-täti (1906) ja lopulta vielä 1912 Hely-täti, joka Viipurista evakkoon lähteneenä ja Antti Sarkasen kanssa avioituttuaan vietti suurimman osan elämästään Englannissa.

Perheen lopulliseksi sijoituspaikaksi muodostui Viipuri ja sen maaseurakunta. Siellä syntyi vielä Heikki-setä (1920). Heikki haavoittui vaikeasti kolme kertaa ja luki ja tentti sotasairaaloissa ollessaan pitkälle diplomi-in-

sinöörin tutkintoaan (kemia) ja kuoli syöpään liian varhain 38-vuotiaana.

Minun elämäni Jooseppi-vaari tuli mukaan Viipurin käynnilläni. Hän oli silloin maaseurakunnan kappalaisena. Hän oli hävinnyt kirkkoherran vaalin Forsmanille. Saarnassa hän oli ollut parempi, naiset itkivät, mutta Forsman oli tarjonnut pullakahvit, näin minulle on kerrottu. Vaari jatkoi kappalaisena ja sai jossain vaiheessa rovastin arvon.

Talvisodan alettua he menivät Savitaipaleen jälkeen Sahalahdelle evakkoon ja asettuivat sodan päätyttyä Helsinkiin Lauttasaareen. Ison Kaaren alkupäässä oli silloin valmiina kolme uutta asuintaloa, joista yhteen he asettuivat vuokralle. Ensi tapaamisesta siellä liittyy seuraava muistikuva. Vaari on kiikkutuolissaan ja tapaa pojanpoikansa: Taivuttapas latinan ’mensa’. Se meni oikein. Kuulustelu jatkui. Mikäs on Madagaskarin pääkaupunki? Tananarivo oli vastaus. Vaari sanoi, niin Antanarivo ja hörisi tyytyväisenä. 12-vuotias lyseolainen oli päässyt tentistä läpi.

Kun menetetyistä omaisuudesta Karjalassa (Viipurin asunto ja mummin kapiotontit Terijoella) oli saatu korvaus, ostettiin heille asunto Käpylässä Mäkelänkadulta.

Vaari tuupertui siellä sydänkohtaukseen aamun lehteä nostaessaan. Hän oli silloin 72-vuotias. Siunaustilaisuudessa olivat läsnä kaikki omaiset, mutta hautaanlaskussa rätäsateisessa helmikuun hämärässä Viipurin Ristimäessä olivat mukana papin lisäksi vain hänen poikansa Pentti Jooseppi ja pojanpoika Jarkko Jussi Jooseppi. Kaupunki oli raunioina, mutta suomalaisten takaisin valtaamana.

Viipurin Annikki-mummi oli itse hyvyys. Ei pahaa sanaa ja perheen parissa aina sovittelvana. Vaatetuskin oli tyypillinen ruustinnan ja pikemminkin vuosisadan alun muotia. Hän oli ihmetelty, että siskoni Helkky (11v) ja minä (14v) nukuimme vielä samassa huoneessa. Niinpä minut siirrettiin ruokasaliin nukkumaan, mistä oli hieno näköala Uunisaareen ja avomerelle.

Viipurin matkalla hän oli minua vastassa asemalla ja hoiti minua parhaansa mukaan. Vaarista ei juuri ole mielikuvaa jäänyt sieltä, Hely-tädistä ja Heikki-sedästä kylläkin. Minua vuotta vanhempi Villan Kai oli muuttanut Merikadulta Viipuriin ja niinpä seikkailin hänen kanssaan vieraassa kiehtovassa syntymäkaupungissani.

Helsingissä tapasimme useammin. Paavolaisten sukutapaamiset olivat mieleenpainuvia

hetkiä vilkkaan Kannaksen karjalaissuvun parissa. Ruustinna nautti niistä tilaisuuksista ja niiden iloisesta joskin haikeasta ilmapii-ristä. Olivathan miltei kaikkien kodit ja osa elämää jäänyt menetettyyn Karjalaan. Mummin sisko Mari-täti (Pimiä) muistelikin lämmöllä Karjalaa ja elämää siellä ja sukulais-ten hymyä koristivat kyynelleet silmissä. Ne olivat mummi-leskelle suuria tilaisuuksia. Kotona yksin ja alistuneena vaarin eläessäkin ei hänellä juuri iloa ollut.

Serkkuni molemmista sukuhaaroista ovat niin paljon minua nuorempia, että kontaktit ovat satunnaisia vallankin, kun olen itse viettänyt suurimman osan elämästäni Suomen rajojen ulkopuolella.

Ehkä Erkki-eno oli oikeassa hämäläisyy-

destäni, sillä kontakti Sahalahdelle ja minua pari vuotta vanhempaan isän serkkuun Lauri Arraan on vahvin. Siihen vaikuttavat sota-ajan työvelvollisuuden luoma ystävyys ja hänen isä-Laurinsa suuri vaikutus minuun isäni sijaisena sotavuosina. Isäni Pentti palveli kaikki vuodet rintamalla ja olinhan minä 14-16 vuotiaana ja siitäkin eteenpäin vaikutuksille alttiissa iässä. Mielestäni sieltäkin saadut henkiset eväät ovat olleet tärkeitä omalla elämäntielläni.

Tärkeitä ovat kuitenkin lapsuusvuosien onnellinen elämä pohjalaissuvun parissa ja karjalaissuvun iloisuus muistojen kyynelten läpi. Hyvät eväät on saatu myös omilta isovanhemiltani. Muistelen heitä kiitollisuudella.

Jarkko Arra

Simo Sarkanen, vaimonsa Yi-Ru Chen-Sarkanen ja poika Matias olivat Suomessa käymässä. Simo (1946-) on Hely Sarkasen (s. Arra) poika, joka yhdessä veljensä Juhanin (John) kanssa kasvoi Birminghamissa.

Hänen isänsä Antti Sarkanen oli suomalais-englantilaisen liike-elämän palveluksessa ja Suomen konsulina. Antin isä taas oli tunnettu viipurilainen lakimies Vilho Sarkanen, jonka kolme poikaa lähtivät sotien jälkeen ulkomaille.

Simo opiskeli puualan kemiaa Cambridgessa ja teki väitöskirjansa bio-orgaanisesta kemiasta Seattlessa 1976. Hän on nykyisin professori Minnesotan yliopistossa biotuotteiden ja biosysteemien tekniikan laitoksella. (Dep. of bioproducts and biosystems engineering). Hänen merkittävin keksintönsä liittyy puuaineksen (lignin) uuteen analyysiin ja sitä hajoittavaan entsyymiin. ”Kysymys siitä, mitä teemme puulla muuta kuin poltamme sitä, nousee etualalle. Sillä on todennäköisesti valtavan tärkeä merkitys.”

Sarkasen tieteellinen tuotanto on huomattava, viimeisimmät artikkelit yhdessä vaimonsa Yi-Run kanssa, joka siis on samalla alalla. Yhtenä kolmesta hän on saanut USA:n liittovaltion rahoitusta löydösten jatkokehittelyyn. Syyskuun alussa 2014 Simo Sarkanen perheineen oli matkalla Ruotsiin luennoimaan. Hän oli puhunut Espoossa VTT:ssäkin tästä biomassan käyttöä koskevista innovaatioistaan. Suomen paperiteollisuuden luulisi tarvitsevan juuri näitä ideoita. Jos sukulehdessä joskus aloitetaan sarja ”Lisää loistavia Paavolaisia” tai ”Paavolaisia huippu-hommissa” olisi asiantunteva kirjoitus Simon tieteellisestä urasta sille hyvä aloitus. (<http://www.bbe.umn.edu/people/faculty/simosarkanen>)

Pentti Paavolainen

PAAVOLAISTEN SUKUSEURA RY

PÖYTÄKIRJA

25.8.2014

VUODEN 2014 SUKUKOKOUS

Aika 28.6.2014 klo 17.00 – 19.00

Paikka Hotelli Victoria, Viipuri

1 Kokouksen avaus

Sukuseuran esimies Pekka Paavolainen toivotti kaikki sukuseuran jäsenet tervetulleiksi ja avasi kokouksen.

2 Kokouksen puheenjohtajan, sihteerin ja pöytäkirjan tarkastajien valinta

Kokouksen puheenjohtajaksi valittiin Raija Valonen, sihteeriksi kutsuttiin Helena Paavolainen ja pöytäkirjan tarkastajiksi valittiin Matti Paavolainen ja Markku Miettinen.

3 Kokouksen osanottajien, laillisuuden ja päätösvaltaisuuden toteaminen

Todettiin kokouksen osanottajat, paikalla olleet Paavolaisten Sukuseura ry:n kolmekymmentäyhdeksän (39) jäsentä. Kokous oli kutsuttu koolle sääntöjen määräämällä tavalla. Ennakkoilmoitus sukukokouksesta annettiin lokakuussa 2013 postitetussa jäsenkirjeessä ja varsinainen kutsu huhtikuussa ilmestyneessä jäsenlehdessä nro 39/2014. Kokous todettiin laillisesti kokoon kutsutuksi ja päätösvaltaiseksi.

4 Kokouksen työjärjestyksen vahvistaminen

Hyväksyttiin johtokunnan laatima kokouksen esityslista työjärjestykseksi.

5 Vuosien 2012 - 2013 toimintakertomus

Sukuseuran sihteeri Helena Paavolainen esitti johtokunnan toimesta laaditun toiminta-kertomuksen kaudelta 1.1.2012–31.12.2013 (liite 1). Todettiin suvun keskuudesta poistuneet henkilöt ja pidettiin hetken hiljaisuus vainajien muistolle. Toimintakertomuksen sisällöstä ei sinällään ollut huomautettavaa, ainoastaan pois nukkuneiden ikien mainitsemista toivottiin.

6 Vuosien 2012 ja 2013 tilikertomus, tilinpäätös ja tilintarkastajien lausunto

Sukuseuran taloudenhoitaja Erkki Paavolainen esitti tilikertomuksen, tilinpäätöksen sekä tilintarkastajien lausunnon (liitteet 2, 3 ja 4) kaudelta 1.1.2012–31.12.2013. Tarkasteltiin toteutuneita kuluja budjettiin nähden. Karjalan Liitto on edelleen veloittanut jäsenmaksuja enemmän kuin sukuseuralle on maksettu. Taloudenhoitaja selvittää asiaa. Todettiin myös taloudenhoitajan esittämän verotusasian olevan ongelma, johon johtokunta miettii jatkossa ratkaisua. Verotettava tulos vaihtelee vuosittain sukulehden kustannusten kasautumisesta riippuen; joka toinen vuosi sukuseura maksaa lisäveroja ja joka toinen vuosi saa palautusta. Todettiin sukuseuran talouden olevan kunnossa. Pankkitileillä oli tilinpäätöksen aikaan rahaa n. 7.000 euroa. Tilikertomus ja tilinpäätös vahvistettiin.

7 Tilinpäätöksen hyväksyminen

Hyväksyttiin tilinpäätös ja myönnettiin tili- ja vastuuvapaus taloudenhoitajalle ja johtokunnalle kaudelta 1.1.2012 – 31.12.2013.

8 Sukuseuran jäsenmaksun suuruus ja kauden 2014 - 2015 talousarvio

Johtokunta ei esittänyt korotusta nykyiseen 15 euron jäsenmaksuun. Kokousväen joukosta kuitenkin esitettiin korotusta 20 euroon seuran

talouden vahvistamiseksi. Pentti Paavolainen mainitsi mm. sukurekisterin ylläpitoon tulevaisuudessa kuluva varoja. Kustannusten nousu vaikuttaa sukulehden julkaisukuluihin ja seuran talouteen sen ollessa suurin yksittäinen kuluerä. Yllättäviä kuluja varten ns. puskurirahaakin olisi hyvä olla. Pekka Paavolainen muistutti, että sukuseuran lehti on tärkein informaatiokanava jäsenistölle, eikä sitä tulevaisuudessa korvaa nettisivut tms. foorumit, vaan nämä tukevat omalta osaltaan sukuseuran toimintaa. Jäsenmaksun korotusesitys hyväksyttiin yksimielisesti.

Vapaaehtoinen Karjalan Liiton jäsenmaksu on nyt 12 euroa, mutta se tullaan korottamaan 17 euroon vuonna 2017. Paavolaisten sukuseuran kautta suoritettavat maksut välitetään Karjalan Liitolle. Jäsenet saavat kuitenkin päättää itse, minkä järjestön kautta KL:n jäsenmaksun maksavat.

Taloudenhoitaja esitti laatimansa seuraavan talousarvion kaudelle 2014-2015, Talousarvio hyväksyttiin (liite 5).

9 Suvun vanhimmat jäsenet

Todettiin, että suvun iältään vanhin jäsen on toukokuussa 101 vuotta täyttänyt Rauha Ruoho os. Paavolainen Rautalammilta. Iältään vanhin Pietari Tuomaanpoika Paavolaisesta suoraan alenevasti polveutuva miespuolinen suvun jäsen on Eino Paavolainen Jyväskylästä. Hän on tammikuussa täyttänyt 85 vuotta.

10 Erovuoroisten johtokunnan jäsenten vaalit ja kunniajäsenet

Suoritettiin erovuorossa olevien johtokunnan jäsenten valinta. Erovuorossa olivat Armi Auri, Helena Paavolainen ja Leena Kivilä. Armi Auri oli ilmoittanut johtokunnalle lopettavansa, mutta Helena Paavolainen ja Leena Kivilä olivat halukkaita jatkamaan. Johtokunta ehdotti, että heidät valitaan uudestaan ja eroa pyytäneen Armi Aurin tilalle johtokunta esitti Joonas Paavolaista Helsingistä. Ehdotukset hyväksyttiin yksimielisesti.

11 Toiminnantarkastajan ja varahenkilön valinta

Johtokunta ehdotti tehtävään Esa Paavolaista Espoosta ja hänen varalleen Pirjo Kajantoa Helsingistä. Ehdotus hyväksyttiin.

12 Muut asiat

Sukuseuran esimies Pekka Paavolainen käytti alustuspuheenvuoron. Hän esitti tässä kohtaa käytävän keskustelua Paavolaisista Viipurissa. Koska läsnäolijoissa oli osa Viipurissa syntyneitä, mm. heidän muistojaan haluttiin kuulla. Lisäksi Pekka Paavolainen toivoi vapaata keskustelua kaikista sukua koskevista asioista.

Viipurissa syntyneistä ja siellä asuneista muistojaan kertoivat mm. Salme Sundström Kokkolasta ja Unto Juhani Paavolainen Espoosta. Keskusteltiin myös miltä Viipuri näytti ennen ja nyt. Pentti Paavolainen kertoi haasteista kaupungin kunnostustöiden suhteen.

Lopuksi Pekka Paavolainen toivotti kaikki tervetulleiksi illalliselle Pyöreään Torniin.

13 Kokouksen päättäminen

Puheenjohtaja Raija Valonen kiitti kokousväkeä ja päätti kokouksen klo 18.35.

In memoriam

Alli Maria Paavolainen

26.8.1926–5.11.2011

”Vartioin mustasukkaisesti aikaa,
joka karkaa käsistä kuin lintu,
joka lentää taivaalla.
Aamulla luulin,
että on paljon aikaa.
Mutta äkkiä –
iltapäivä valuu sateena ikkunan ruutuun.
Sydämen nopeat lyönnit
kiiruhtavat sekuntien kulumista
ja muuttumista minuuteiksi,
tunneiksi... ja kohta on ilta.

Riisutut puut yötaivasta vasten
lohduttomina,
alastomina, kuolleina.
Marraskuu, kuoleman kuu,
tänään kylmänä avautuu.
Toivo jää itämään
ikuisen valon luo.”

Säkeet ovat Alli Paavolaisen Runon silta -vihko-
sesta. Ne toimitti sukuseuralle Viola Paavolainen,
jonka miehen Mauri Paavolaisen sisar Alli oli.

Rauha Tuulikki Ruoho o.s. Paavolainen

s. 20.5.1913 Kivennavalla
k. 17.9.2014 Rautalammilla

”Oi sinä ihana lapsuuteni maa, Viipuri, Kan-
gasranta!

Pieni ja harmaa oli se mökki, johon Viipu-
rissa muutimme: vain huone ja keittiö. Mutta
se oli isäni Antin oma mökki, jollaista hän
ei siihen mennessä ollut koskaan omistanut.
En tiedä, onko mökkiä tai katua enää, mutta
ollessani lapsi sen kadun nimi oli Koivukatu
ja minun muistoissani se oli lapsuuden ihanin
paikka.

Sen kadun varrella oli kotimökkimme
kymmenen vuoden ajan. Katu oli nimensä ve-
roinen, sitä varjostivat suuret tuuheat koivut,
joiden oksat ulottuivat kadun yli. Kapean ja
kivisen kadun varrella oli enimmäkseen pikku
mökkejä, ehkä joku oikea talokin. Kesällä
pihaportistamme sisään mentäessä polkua
reunustivat molemmin puolin spireat, valkoi-
sina kuin lumi. Sireenit kukkivat ja kaikki
tuoksui ja loisti.

Aluksi Isä-Antti katseli mökkiä noin,
vähän arvostelevasti ja alkoi heti suunnitella,
mistä aloittaisi korjaukset. Ennenkuin me sen
jätimme, mökistä oli tullut talo.

”Kuuru kuuru kuiskaa, rapakivi raiskaa,
kuka ei oo peitossa, olkoon peiton takana!” Se
oli loru, jota aina luettiin, kun leikittiin kuu-
rupiilosta. Rapakivi oli sen maakunnan kivi
ja sellainen suuri tasainen kivi oli rappujen
vieressä. Siinä me Sirkan kanssa ensimmäiset
leikit leikittiin. Jos satuimme saamaan tyhjän
pullon tai purkin niin sepä oli jotain. Posliinin
palat ja kävyt olivat sen ajan leluja ja ainahan
voi kuvitella lisää.”

Katkelma Rauhan muistelmista, jotka kirjoiti-
tti poika Olavi Ruoho haastattelun pohjalta
vuonna 1994.

Lauri Heikki Paavolainen

s. 19.1.1934
k. 8.12.2014

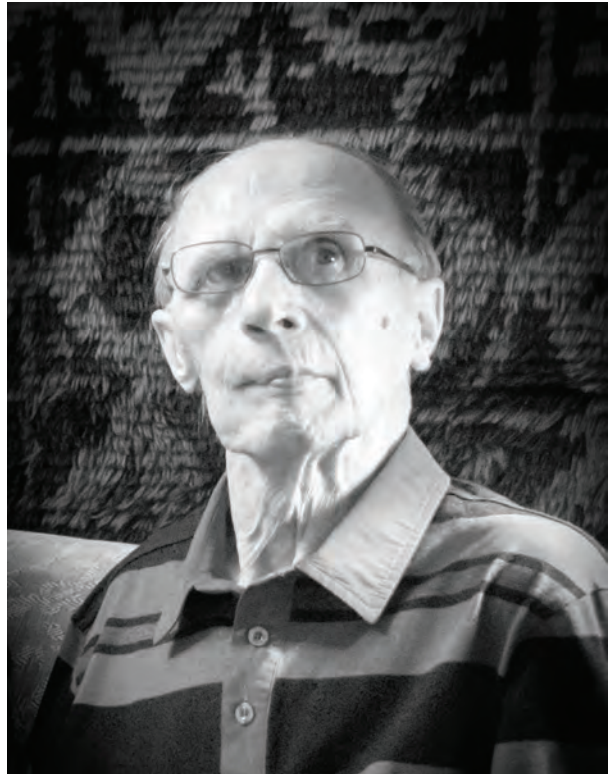
Isäni Lauri syntyi 19. tammikuuta 1934 Muolaassa, Eino ja Elsa Paavolaisen vanhimpana lapsena. Eino-pappa oli menettänyt oikean kätensä ratatyömaalla nuorena poika ja useampien käänteiden jälkeen hän perusti kaupan vaimonsa Elsan kanssa Lounatjoelle.

Isovanhempani ehdivät aloittaa kyläkaupan pitämistä vielä Perkjärven aseman lähellä ennen kuin tuli lähtö sotaa pakoon. Äiti-Elsa ja pikku-Lauri lähtivät edellä ja Eino tuli perässä, kun hän invalidina ei kelvannut armeijan palvelukseen.

Perhe tapasi toisensa Länsi-Suomessa ja isovanhempani perustivat kaupan Poriin Ruosniemeen. Siellä he ehdivät olla lähes kaksi vuotta ennen kuin Einon setä, Mikko Paavolainen, houkutteli heidät Jaalaan, nykyiseen Kouvolaan, kaupanpitoon. Niin Lauri-isäni aloitti uuden elämän vanhempiensa kanssa Jaalassa. Pian Jaalaan tulon jälkeen syntyi Mauri-veli ja vuonna 1946 nuorin, Maunu.

Isäni Lauri kävi Jaalassa kansakoulun, oppikoulun Kouvolassa ja vielä kauppaopiston Lahdessa. Kauppiasperheen vanhimpana lapsena isä-Lauri joutui työn syrjään aikaisin. Koska Einolla ei ollut ajokorttia, niin isäni joutui usein auton rattiin, vaikkei ollut vielä edes ikää tarpeeksi. Paikallinen nimismies nuhteli niin isää kuin poikaa moisesta.

Suomi toipui sodasta vähitellen ja samoin kehittyi kaupankäynti. Paavolaisten kauppiassuku kehittyi ja kasvoi pojat puolisoineen ja 1970 ja 1980-luvulla oli jo lapsenlapsia mukana yritystoiminnassa. Lauri hoiti yrityksen kirjanpidon yksin, osallistui aktiivisesti Keskon luottamustehtäviin, suoritti diplomi-kauppiaan tutkinnon ja Lionsclub-toiminta oli hänen sydäntä lähellä. Lauri oli vuosia

myös Paavolaisten sukuseuran johtokunnassa ja serkkuni Pekka tuli hänen tilalleen joskus 2000-luvulla.

Kunnes uudenvuoden aattona 1987 kaikki muuttui.

Isä sai aivoinfarktin. Onneksi kaikista vastoinkäymisistä kuitenkin selvittiin. Isä toipui, ei enää työkykyiseksi, mutta hän sai ajokortin takaisin ja pääsi täten nauttimaan autolla ajosta ja matkustelemaan. Auton mittariin kertyi vuodessa kymmeniätuhansia kilometrejä ja nähdyksi tulivat niin Viron lautat kuin Kiinan muuri!

Vuodet tekivät kuitenkin tehtävänsä, isän vauhti alkoi väistämättä hiipua, Pirkko-vaimon merkitys omaishoitajana tuli yhä tärkeämmäksi. Isän autoilu muuttui ainakin omaisille melko vaaralliseksi ja isä luopui 2010-luvun alussa ajokortista. Siten isän tärkeimmät harrastukset olivat lukeminen, formulat ja Kauniit ja Rohkeat!

Joulukuun 8. päivä, aamulla töihin mennessäni sain äidiltäni viestin, että isäni Lauri oli nukahtanut ikiuneen.

Kirjoittaja: Keijo Paavolainen, Lauri Heikin vanhin poika

In memoriam

Alli Kerttu Hämäläinen

s. 29.1.1926
k. 17.4.2014

Alli Kerttu Hämäläinen os. Paavolainen syntyi 29.1.1926 Kivennavalla monilapsisen perheen nuorimmaisena. Isä Matti kuoli hänen ollessaan vasta 10-vuotias.

Syksyllä 1939 marraskuun viimeisen päivän aamuna alkoi talvisota. Perheellä oli tunti aikaa jättää koti, pakata tavarat ja lähteä pakoon sodan jaloista.

Talvisodan ajan Alli oli evakossa Hauholla Ojalan kartanossa. Talvisodan jälkeen hän jäi Hämeeseen ja toimi muun muassa tarjoilijana. Jatkosodan aikana hän hakeutui viestilottakoulutukseen ja siirtyi Mikkeliin Päämajaan keskuksen hoitajaksi.

Jatkosodan aikana Allin äiti muutti takaisin Kivennavalle. Alli oli saanut kesäkuussa 1944 lomaa ja meni Kivennavalle äitiään autamaan, mutta siviilit oli jo evakuoitu. Allin äiti Helena oli siirretty Hirvensalmen Tuukkalaan Rauhalan taloon. Lehmätkin löytyivät vihdoinkin kunnantalon pihalta. Alli meni tapamaan äitiään Rauhalaan.

Samaan aikaan Yrjö Hämäläinen oli lomalla kotonaan Rauhalassa. Pari viikkoa myöhemmin Yrjö kertoi veljelleen Väinölle Mikkeliissä, että tuo lotta (kadun toisella puolella) oli ollut Rauhalassa äitiään katsomassa.

Vajaa kaksi vuotta myöhemmin Alli ja Väinö viettivät häitään Rauhalassa. Alli ja Väinö

Valokuva Alli Hämäläisestä on otettu hänen 85-vuotispäivänään.

hankkivat Tuukkalasta Pellonpää-nimisen pientilan, jota he alkoivat viljellä. Heille syntyi kolme lasta. Väinö toimi sähköasentajana Suur-Savon Sähkössä yhtäjaksoisesti 37 vuotta. Alli hoiti karjaa ja teki ompelutöitä kyläläisille.

Allin harrastuksena olivat erityisesti käsitöet, hän teki paljon neuleita ja virkkuutöitä. Hän kutoi mattoja aluksi kotona. Myöhemmin kansalaisopiston tiloissa hän kutoi paitsi mattoja, myös raanuja, kuultokudoksia ja poppanoita.

Alli jäi leskeksi vuonna 2003 ja sen jälkeen hän asui Hirvensalmen kirkonkylässä. Vuonna 2007 hän muutti Hämeenlinnan Hätilään, senioritaloon. Siellä hän viihtyi oikein hyvin, koska lapset perheineen asuivat lähempänä ja talossa oli vilkasta harrastustoimintaa. Alli voitti mm. talon mölkkymestarin tittelin.

Alli oli aina hyvin vieraanvarainen. Tuukalassa Väinön kanssa asuessaan lapset perheineen olivat aina tervetulleita kesä- ja muilla lomillaan kotiin viettämään aikaa. Alli oli innokas laittamaan ruokaa ja leipomaan. Alli ja Väinö poimivat kesäisin ahkerasti mustikoita ja puolukoita ja antoivat niitä aina myös lapsilleen mukaan.

Hämeenlinnan kodissaan, häntä ei enää ruoanlaitto niin innostanut. Niinpä lapset perheineen veivät Allin usein syömään ulos ravintolaan. Alli nautti niistä hetkistä ja ne tuntuivat kaikista juhlavilta. Alli oli hyvän-tuulinen ja muista huolehtivainen. Hän sanoi aina, että kun aivot ja jalat toimivat, niin ei mitään hätää. Alli liikkui paljon, mikä piti hänet terveenä ja toimintakykyisenä lähes loppuun asti.

Allin käsityöinto ei myöskään koskaan kadonnut. Hämeenlinnan vuosinaan hän kutoi

paljon villasukkia ja -lapasia. Hän seurasi aikaansa lukemalla sanoma- ja aikakauslehtiä ja katsomalla televisiota.

Elokuun loppu 2013 muodostui kuitenkin kohtalokkaaksi. Alli kaatui ja sai lonkkamurtuman. Sen seurauksena hänen terveytensä alkoi vähitellen heiketä muutenkin. Hän ei päässyt enää omin jaloin riittävästi liikkumaan ulkona ja joutui käyttämään rollaattoria apunaan. Kolme viimeistä kuukautta Alli oli sairaalassa, Hämeenlinnassa. Hän kuoli kiirastorstaina, huhtikuussa 2014. Hänet haudattiin Väinön viereen Hirvensalmelle. Yhdet villasukat jäivät Allilla kesken. Ne löytyivät kotoa hänen käsityökoristaan.

Muistokirjoituksen sukuseuralle toimitti Aimo Hämäläinen, Alli Hämäläisen poika. Alli Matintytär kuului Niklaksen haaraan ja oli sukuseuran sihteeri Helena Paavolaisen täti.

Anja Ihalainen

s. 30.12.1935
k. 11.10.2014 Rovaniemellä

Maire Maria Glad

s. 9.7.1925
k. 1.4.2014 Kangasalla

Toiveemme on, että surunne keskellä jaksaisitte toimittaa sukuseuralle tiedon poisnukkuneista läheisistänne. Otamme myös mielellämme vastaan muistokirjoituksia sukulehteen painettavaksi, lyhyetkin muutaman rivin tiedot riittävät.

Vanhoja sukulehtiä (2 e/kpl) ja sukuseuran adresseja (10 e/kpl) tilattavissa sihteeriltä. Sukuseuran adressi käy huomionosoituksena niin surun kuin ilonkin hetkellä.

Oikaisu

Salme Sundström kirjoittaa, että edellisessä Sukuseuran lehden numerossa olleessa Vieno Kosken muistokirjoituksessa oli virheitä. ”Kokkolassa ei ollut Tuulan enolla kahvilaa, vaan minun isäni oli myös Juho nimeltään. Hän sai kaksi huonetta meille asunnoksi. Ruotsinkielinen Osuuskauppa vuokrasi meille kahvilasta ne huoneet. Toiseen tuotiin kotiliesi hella, ja siinä me asuttiin”.

”Ei sisareni Vieno asunut Helena-mummon ja Viljo-enon kanssa ennen Talvisotaa. Siinä asui Helena-mummo ja poikansa Viljo. Meidän perhe asui päärakennuksessa, joka tuhoutui talvisodassa. Vieno tuli pois Syväriltä. Oli vain se mummon mökki. Olihan se pieni, mutta siinä me viisi henkeä asuimme ja Vieno myös ompeli. Sopus tilaa antaa. Vuonna 1944 alkoi taas evakkomatka.”

Iloisia uutisia

”Isoäiti Aili Bister kertoi joutsenkäläisten miesten todenneen Paavolaisen tyttöjen käyneen karpalossa. Oli näkynyt ilmiselvä todiste: räpylävarpaiden jälkiä sammalmättäällä.”

Sukuun on tullut 14.1.2014 poika, josta äiti Liisa Valonen, isä Jussi Kuittinen sekä isovanhemmat Raija ja Jussi Valonen iloitsivat suunnattomasti. Lapsi sai kasteessa nimen Paavo Aleks Valonen ja on nyt jo reilun vuoden ikäinen. Kuvat: Liisa Valonen

Pirkkalan Kirkkoveräjän seurakuntatalolla (Seuriksella) sai 8. helmikuuta 2015 nimen Lauri Lemmy Olavi Aaltonen. Saka Paavolaisen ja Mika Aaltosen kolmas lapsi.

Lauri on syntynyt 26.11.2014 ja kerinnyt jo viettää yhden joulun Levin Livohkassa. Kuvassa koko pesue Saka, Mika, Paavo, Enni ja Lauri.

Kuvan otti ja tiedon toimitti
Pekka Paavolainen.

Heli (os. Paavolainen) Kivisestä ja Raimo Kivisestä tuli tupla-isovanhempia, kun heidän poikansa Antti ja tämän puoliso Ebunoluwa Kivinen saivat toisen tyttären 24.5.2014. Kasteessa tyttö sai nimen Olivia Adeole.

Sukuseuran johtokunnan yhteystiedot

Pekka Paavolainen
Puheenjohtaja
Koivukuja 4 A 6
33960 PIKKALA
0400 733 282
pave.paavolainen@luukku.com

Kari Paavolainen
Rajatie 50
17130 VESIVEHMAA
0400 357 193
kari.paavolainen@gmail.com

Joonas Paavolainen
Veräjäranta 45
08450 LOHJA
050 363 2197
joonas.paavolainen@gmail.com

Helena Paavolainen
Sihteeri
Kivijätatie 4 D 37
00940 HELSINKI
044 722 8903
helepa@outlook.com

Vesa Pekka Paavolainen
Keskustie 15 C 26
46900 INKEROINEN
0400 763 502
pekka.paavolainen@gmail.com

Tuula Nieminen
Apilakatu 17 A
11120 RIIHIMÄKI
044 377 7367
niementuula@kolumbus.fi

Erkki Paavolainen
Taloudenhoitaja
Kultarannankatu 6 as 18
20760 PIISPANRISTI
045 316 2397
erjupa@gmail.com

Matti Paavolainen
Hirsimäentie 90
15200 LAHTI
0400 267 866
matti.paavolainen@phnet.fi

Markku Miettinen
Ilkankatu 9 as 12
53100 LAPPEENRANTA
040 544 5654
markku.miettinen@pp1.inet.fi

Marja-Leena Kivilä
Saarenpäänkatu 21
13210 HÄMEENLINNA
(03) 674 1710
marja-leena.kivila@pp2inet.fi

Pentti Paavolainen
Jalavatie 2 A 2
00270 HELSINKI
0400 649 021
pentti.paavolainen@kolumbus.fi

Juha Paavolainen
Ahulinpolku 4
36200 KANGASALA
040 559 3177
juha.paavolainen@kolumbus.fi

Kunniajäsenet

Ritva Paavolainen
Raija Valonen

Sukuseuran johtokuntaan uusi jäsen

Paavolaisten sukuseuran johtokuntaan valittiin Viipurin sukukokouksessa uusi jäsen, Joonas Paavolainen Lohjalta. Hän esittelee itsensä lehden välityksellä sukuseuralaisille.

”Olen sukuseuran hallituksen uusin jäsen, Joonas Paavolainen ja liityin sukuseuramme hallitukseen viime kesän Viipurin sukukokouksessa. Sukukartastossamme kuulun Heikki Antinpojan esikoishaaraan, eli Joutselän sukuhaaraan. Isäni on Ilpo Väinönpöika Paavolainen.

Ikää minulla on rapiat kolmekymmentä vuotta, tarkalleen ottaen vietän ensi kesänä 34:ttä syntymäpäivääni. Omaan perheeseeni kuuluu tällä hetkellä itseni lisäksi vaimoni Tiina (os. Ahrikkala).

Häitämme vietettiin vuoden 2015 helmikuun alussa ja tätä kirjoittaessani olemme juuri palanneet häämatkaltamme Australiasta, jossa vietimme unohtumattomat kolme viikkoa.

Tätä nykyä asustelemme Lohjalla, luonnonkauniin Hormajärven rannalla, isovanhempieni Väinö ja Terttu Paavolaisen rakennuttamassa talossa.

Kouluni olen käynyt Espoossa, jossa minulla on laaja ystäväpiiri ja tämän vuoksi koenkin olevani Espoosta kotoisin, vaikkakin syntyjään taidan olla helsinkiläinen.

Veroasiantuntija ja ulkoilmaihminen

Koulutukseltani olen juristi, mutta perinteistä lakimiehentyötä oikeudenkäynteineen en kuitenkaan työkseni tee. Sen sijaan avustan suomalaisia ja ulkomaisia yrityksiä niin kotimaisten, kuin kansainvälisten verokysymysten selvittelyssä.

Olen tehnyt tähänastisen työurani veroasiantuntijana KPMG:llä Helsingissä, erikoisosaamisena keskittyessä arvonnäköverotuksen ja vakuutusmaksuverotuksen kummallisuuksiin ja kiemuroihin.

Joonas Paavolainen harrastaa veneilyä ja muuta ulkoilua. Hän asuu vaimoineen Lohjalla Hormajärven rannalla.

Ulkoilmaihmisenä olen intohimoinen laskettelun harrastaja ja talvisin pyrin viettämään mahdollisimman paljon aikaa ulkosalla, mieluiten Alpeilla.

Kesäisin liikun merellä ja tätä nykyä myös järvellä meloen, purjehtien tai vaikka uiden, kunhan pääsen ulos ja vesille. Ensi kesän suunnitelmiin tosin kuuluu ennen kaikkea rantaterassin rakentaminen, joten järvellä oleilu joutanee odottamaan hetken.

Nähdään ensi sukukokouksessa, täällä Lohjalla!”

Joonas Paavolainen

SUKUSEURAN JÄSENMAKSU 2015

Sukuseuran jäsenmaksun maksuohjeet

Kiitämme kaikkia vuonna 2014 jäsenmaksullaan sukuseuraamme kannattaneita! (Mikäli maksu unohtui, sen voi hoitaa maksamalla tuplamaksun vuonna 2015)

Viipurin sukkokouksessa kesällä 2014 päätettiin korottaa seuran jäsenmaksu 15 eurosta 20 euroon. Maksaessanne käyttäkää apuna alla olevaa mallitilisiirtoa. Täyttäkää nimi yms. tarvittavat tiedot ja mikä tärkeintä :

Oma viitenumeronne, joka on numerosarja osoitetarrassa lehden takakannessa.

Viitenumero tarvitaan, jotta tiedämme kuka on maksanut jäsenmaksun.

Kirjoittakaa viitenumeronne tilisiirtolomakkeessa sille varattuun viitenumero-kohtaan. Verkkopankin käyttäjät löytävät mallista tarvittavat tiedot eli saajan tilinumeron, nimen sekä jäsenmaksun /-maksujen suuruuden. Ja muistattehan käyttää viitenumeroa, kiitos!

Käyttäkää IBAN-tilinumeroa **FI58 1029 3000 3168 50** ja BIC-koodia **NDEAFIHH**.

Kuten aikaisemminkin voitte maksaa tällä samalla tilisiirrolla sekä Paavolaisten Sukuseuran (20 €) että Karjalan Liiton (12 €) jäsenmaksun. Karjalan Liiton (KL) jäsenmaksu on vapaaehtoinen ja voitte maksaa sen myös jonkin muun KL:oon kuuluvan yhdistyksen kautta.

Saajan tilinumero Mottagarens kontonummer	Nordea 102930-316850	IBAN	FI58 1029 3000 3168 50		BIC	NDEAFIHH																																
Saaja Mottagare	Paavolaisten Sukuseura ry Ahmankatu 4 C 18, 05460 Hyvinkää	Viesti Meddelande																																				
Maksajan nimi ja osoite Betaltarens namn och adress	Sukulainen Toivo	<table border="1"> <tr> <td>J</td><td>ä</td><td>s</td><td>e</td><td>n</td><td>m</td><td>a</td><td>k</td><td>s</td><td>u</td><td>20</td><td>€</td><td>/</td><td>h</td><td></td> </tr> <tr> <td>K</td><td>a</td><td>r</td><td>j</td><td>a</td><td>l</td><td>a</td><td>n</td><td>L</td><td>i</td><td>i</td><td>t</td><td>t</td><td>o</td><td>12</td><td>€</td> </tr> </table>						J	ä	s	e	n	m	a	k	s	u	20	€	/	h		K	a	r	j	a	l	a	n	L	i	i	t	t	o	12	€
J	ä	s	e	n	m	a	k	s	u	20	€	/	h																									
K	a	r	j	a	l	a	n	L	i	i	t	t	o	12	€																							
TILISIIRTO GÖRER Allekirjoitus Underskrift		Viitenro Ref.nr	4431																																			
Tilitä nro Från konto nr		Päpäivä Fört.dag	15.12.2015		Euro																																	

Maksu välitetään saajalle vain Suomessa Kotimaan maksujenvälityksen yleisten ehtojen mukaisesti ja vain maksajan ilmoittaman tilinumeron perusteella.
Betaltningen förmedlas till mottagaren endast i Finland enligt Allmänna villkor för inrikes betalningsförmedling och endast till det kontonummer betaltaren angivit.

SPY 81214 LT09

PANKKI BANKEN

4431
Sukulainen Toivo
Karjalantie 8
00000 Rajantaka

Jos vastaanottajaa ei tavata, lehti pyydetään palauttamaan:
Helena Paavolainen, Kivijatatie 4 D 37, 00940 HELSINKI.

TYKKÄÄTKÖ PAAVOLAISISTA?

Nyt voit tykätä
Paavolaisista myös
Facebookissa!

Avoimessa Paavolaiset-ryhmässä voit kertoa kuulumisia, ehdottaa aiheita sukuseuran lehteen ja pitää yhteyttä sukulaisiin.

Ryhmän löydät kirjoittamalla Facebookin hakukenttään sanan Paavolaiset. Ryhmään voi liittyä kuka tahansa sukuun kuuluva.

NIIN MEKIN!

TERVETULO!